

[Holstein.]

Drift at sætte sig ind i eller vide fuld Besked med saadanne Sager. Rigsadvokatens Konklusion er derfor ogsaa i dette som i det foregaaende Tilfælde, at Departementschefen er baade retlig og moralsk fejlfri, medens Hr. Tetens med Hensyn til denne Skibs-erstatning er skyldig i Fejl, uanset at Sagen var overført til Søfartskontoret.

Inden jeg gaar over til Hr. Dalhoffs baade grove og i Aarevis vedvarende Embedsforsømmelser, særlig med Hensyn til hans Ministeriums egne Kontorholdsbudgetter og -regnskaber, skal jeg endnu for Fuldstændigheds Skyld omtale Rigsadvokatens Erklæring angaaende Hr. Dalhoffs mindre Embedsforsømmelser vedrørende Arendrups brageriske Brug af Gebyrer for Patentsager og af Honorarbevillinger til Overpatentkommissionens Medlemmer.

Det var uden Tvivl en Embedsforsømmelse af Departementschef Busck-Nielsen, at han, da han gjorde Fuldmægtig Arendrup til Kontorchef for det nyoprettede 3die Kontor, lod 3die Kontor have Patentsagerne og samtidig lod Kontorchef Arendrup beholde sin Stilling som Sekretær i Overpatentkommissionen, saaledes at den Regnskabspligt, han som Fuldmægtig før havde haft for disse Sager overfor Kontorchefen i 1ste Kontor, nu bortfaldt, og han blev sin egen tilsynsførende. Men at en Forgænger har begaaet Forsømmelser, kan dog ikke fritage Efterfølgeren for Ansvar, naar han forsømmer at redressere Forsømmelserne; i saa Fald bliver daarlig og forsømmelig Statsadministration til en fejlfri Skrue uden Ende.

Hertil kommer for Hr. Dalhoffs Vedkommende som allerede bemærket, at hans Embedspligt og Stilling med Hensyn til disse Budgetter og Regnskaber ligesom med Hensyn til selve Ministeriets egne Regnskaber var en væsentlig anden end Hr. Busck-Nielsens, hvilket var en Følge af de forinden og samtidig med Hr. Dalhoffs Tiltrædelse udfærdigede nye statsministerielle og finansministerielle Bestemmelser angaaende Ministeriernes Kontorholdsbudgetter og -regnskaber. Der udtaltes i den daværende Statsminister Hr. Staunings Cirkulære af 26. Juni 1924, hvorved han kommunicerede den finansministerielle Skrivelse til Centralstyrelsen og samtlige Ministerialdepartementers Chefer, at de fremtidig havde at paase — af Hensyn til Ønskeligheden af størst mulige Besparelser paa Finansloven —, at der ikke indsættes nye Bevillinger, der ikke er strengt nødvendige, paa Budgettet, at der ikke finder Overskridelser Sted af de bevilgede Beløb, og at saa lidt som muligt

bliver udskudt til Tillægsbevillingsloven. Alle disse i Besparelshensyn dikterede nye Tilsyns- og Undersøgelsespligter for Departementscheferne havde som uundgaaelig Følge, naar de skulde have praktisk Effektivitet, at de paagældende Departementschefer, hvis de vilde være samvittighedsfulde og overholde Ordren strengt — og der staar udtrykkelig til Slut i det Cirkulære, hvori Statsministeren kommunikerer den finansministerielle Skrivelse, at Departementscheferne nøje bør søge, at disse Bestemmelser gennemføres —, ogsaa maatte føre Kontrol med deres Ministeriers Regnskab. Rigsadvokaten har da heller intet andet at anføre til Undskyldning for Hr. Dalhoffs komplette Uvidenhed om Overpatentkommissionens Budgetter og Regnskaber end dette, at

„man vistnok maa give“ — saaledes udtaler Rigsadvokaten sig — „Departementschefen Ret i, at der i hans Tid ingen særlig“ — Ordet „særlig“ er fremhævet af Rigsadvokaten — „Lejlighed har frembudt sig til at anstille Undersøgelser vedrørende Overpatentkommissionens Budgetter og Regnskaber.“

Men at der ingen særlig Lejlighed har frembudt sig, gør den Modsætnings slutning berettiget, at Departementschefen har haft rigelig almindelig Lejlighed. I de tre Finansaar, før Arendrup skød sig, opgav Arendrup for Handelsministeriets Vedkommende „runde Forbrugssummer, som“ siger Rigsadvokaten, „vel kunde antages at virke paafaldende paa alle vedkommende.“ Som allerede nævnt var Hr. Dalhoff, hvad Overpatentkommissionen angaar, næst Arendrup den eneste rette vedkommende. Dette er ubestrideligt, og alene af den Grund havde Hr. Dalhoff ingen som helst Føje til at betragte Budget og Regnskabsvæsen som sig uvedkommende. Til Undskyldning anfører Rigsadvokaten, at det er rent tilfældigt, om en Departementschef har nogen Kyndighed i eller Interesse for Kasse- og Regnskabsvæsen. „Forfarenhed heri“, siger Rigsadvokaten, „bestemmer ikke hans Ansættelse“. Og dette er rigtigt, men man behøver heller ikke anden Regnskabsforfarenhed end Forfarenhed i den lille Tabel og heller ikke mere Agtpaagivenhed og Interesse end den, der normalt udvises i private Forretningsforhold.

At det for Hr. Dalhoffs Vedkommende var berettiget at stille disse Minimumskrav, fremgaar med al fornøden Klarhed af Rigsadvokatens Udtalelser angaaende de Forholdsregler til Modernisering af Statens Regnskabsvæsen, som